

புறநானூற்றில் புலவர் - புரவலர் உறவுநிலை மதிப்புகள்**Values of Poet-Patron Relationship in Purananooru**

முனைவர் த. ராஜ்குமார், இணைப்பேராசிரியர் & தலைவர், தமிழ் இலக்கியத்துறை, நல்லமுத்துக்கவுண்டர்

மகாலிங்கம் கல்லூரி, பொள்ளாச்சி - 642001, கோயமுத்தூர், தமிழ்நாடு, இந்தியா

Dr.T. Rajkumar, Associate Professor & Head, PG Department of Tamil Literature, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi -642001, Coimbatore, Tamilnadu, India.

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-0943-1435>

DOI: 10.5281/zenodo.12798052

Abstract

Sangam literature is a literary treasure that highlights the life of ancient Tamils. According to the Sangam literary tradition, the elucidation of love life is internal (Agam), while the description of war valour, gift and fame is external (Puram). The ability of the leader (King) who leads the country is naturally expressed in the external literature (Puram) and is also significantly portrayed through the internal texts. It does not mention the name of the leader (King). In this way, the songs of “Purananooru” excel in highlighting the magnanimousness of the kings and their glory. It was commendable that the kings also had erudite knowledge. The poets praise the rule of the king and the richness of his country. Even in their poverty, these poets did not aim to gain material wealth rather with their brevity of wit they acquired friendship and gifts from the kings. The kings respected them as their friends. The poets were as close friends and mentors to the patron kings who protected them. So, “Purananooru” explains the life and friendship of the poets and kings of the ancient Tamil society. In general, Sangam literature speaks about the hospitality of the patron kings towards the poets. The poets had their self-respect and didn't beseech anybody (King) instead they used their talent for receiving money. The poets are too bold and even point out the mistakes of the kings and advise them like a good friend who stays with the friend in times of confusion and trouble. The Tamil people of the Sangam period did not live for the sake of money but they lived for humanity. Hence, the article explains the human values among the Poet and Patron relationship found in “Purananooru”.

Keywords: Sangam Literature, Purananooru, Human Values, Poet-Patron Relationship.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

பண்டைத்தமிழகத்தின் மண்ணையும் மக்களையும் பழக்கவழக்கங்களையும் உலகிற்கு எடுத்துரைக்கும் காலக்கண்ணாடி சங்கஇலக்கியம். தமிழரின் அகப்புற வாழ்வை இயல்பு மாறாமல் எடுத்துரைக்கும் சிறப்புக் கொண்டவை. சுட்டி ஒருவர் பெயரைக் குறிப்பிடாத உலகப் பெருமை கொண்ட அகநூல்கள். வீரம், கொடை, போர், புகழ் ஆகியவற்றைத் திறம்படக் கூறும் புறநூல்கள். இவை அக்கால மக்களின் வாழ்வியல் நெறிகளையும் மானுடத்தின் மகத்துவத்தையும் பறைசாற்றுகின்றன. அறிவுத்திறம் வாய்ந்த புலவர் பெருமக்கள்

பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிய போதும் தன்நிலை மாறாத தன்மான உணர்வுடையவர்களாய் இருந்துள்ளனர். தம் திறமையை வெளிப்படுத்துவதன் வழி வரும் வருவாய் கொண்டே வாழ்ந்துள்ளனர். ஒரு போதும் இலவசமாய்ப் பெற்றதாய் பதிவுகள் இல்லை. பொருள் ஒன்றே நோக்கம் என எண்ணாது தன்னைக் காத்த புரவலரின் நலம் விரும்பிகளாய் இருந்துள்ளனர். புரவர்களுக்குத் தேவையான அறிவுரைகளையும் வழங்கியதை புறத்திணைத்துறைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. புலவர் புரவலர் உறவுநிலை கொடைப்பொருளைத் தருவதும் பெறுவதும் என்றில்லாமல் நல்ல நண்பர்களாகவும் அறிவுறுத்தும் உடன்பிறப்புகளாகவும் வாழ்ந்த மானுட மதிப்புகளைப் புறநானூற்றுப்பாடல்கள் வழி எடுத்துரைப்பதாய் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

கலைச்சொற்கள்: சங்க இலக்கியம், புறநானூறு, மானுட விழுமியங்கள், கவிஞர் - புரவலர் உறவு.

முன்னுரை

பண்டைத்தமிழரின் வாழ்வியலை எடுத்துரைக்கும் வரலாற்று ஆவணமாய்த் திகழ்வது சங்க இலக்கியம். சங்க இலக்கிய மரபாக, காதல் வாழ்வியலை எடுத்துரைப்பது அகமாகவும், போர் வீரம், கொடை, புகழ் ஆகியவற்றை விளக்குவது புறமாகவும் அமைந்துள்ளன. சுட்டி ஒருவர் பெயரைக் குறிப்பிடாத சிறப்பியை அகநூல்களின் வழி கற்பனை கலந்தும் நாட்டை வழிநடத்தும் தலைவனின் ஆட்சிச்சிறப்பியைப் புறநூல்களில் இயல்பாகவும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள பாங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அவ்வகையில் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் அரசர்களையும் அவர்தம் ஆட்சிச்சிறப்பியையும் எடுத்துரைப்பதில் சிறப்பிடம் பெற்றுவிளங்குகின்றன. அரசர்களும் புலமைச் செல்வம் பெற்று இருந்தனர். புலவர்கள் தங்களின் வறுமைநிலையிலும் தாம் பெற்றிருந்த புலமையைக் கொண்டு பொருளைப் பெறுவதை மட்டும் நோக்கமாகக் கொள்ளாமல் தம்மைக் காத்த புரவலர்களுக்கு உற்ற நண்பர்களாகவும் நெறியாளராகவும் இருந்துள்ளனர். அவ்வாறான புலவர் புரவலர் உறவின் மதிப்புகளை இனங்காண்பதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

சங்க இலக்கியம்

சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வெறும் பாடல்களல்ல. அக்கால வாழ்வியலை எடுத்தியம்பும் வரலாற்று ஆவணங்களாகும். இதன் சிறப்பை,

தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களான சங்கப்பாடல்கள், இயற்கையை வெறும் இயற்கையாக மட்டும் பார்க்காமல் அவற்றை அக மற்றும் புறமாந்தர் தம் உணர்ச்சி வெளியீட்டுக் களங்களாக அமைத்துக்கொண்டுள்ளன (ச. பொ. சீனிவாசன், ப. 37)

என்று குறிப்பிடுவதன் வழி சங்க இலக்கியப் பாடல்கள், சொல்ல வந்த கருத்திலிருந்து மாறுபடாமல் நேரிய வழியில் கருத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. புறநானூறு வலியுறுத்தும் கருத்தாக,

தன்னலம் இல்லாமல் பிறர் நன்மையை நாடும் சான்றோர்கள் இருப்பதால் தான் இவ்வுலகம் நிலைபெற்று இருக்கிறது என்னும் அவர்களின் உயர்ந்த சிந்தனையை எடுத்துரைக்கின்றது (செ. தாமரைச்செல்வி, ப. 72)

என்று நிலவுலகம் நிலைத்து வாழும் அடிப்படைக்கான காரணத்தை எடுத்துரைத்துள்ளார்.

புறநானூறு, தமிழரின் பண்பாட்டை எடுத்துரைப்பது மட்டுமல்லாமல் பிறநாட்டவரையும் தம் பண்பாட்டின் பெருமையை உணரச் செய்யும் சிறப்புவாய்ந்ததாய் அமைந்துள்ளது.

எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஒன்றான புறநானூறு பண்டைத்தமிழரின் பண்பாட்டுக் களஞ்சியமாகத் திகழ்கின்றது. மேலும் தமிழ் மன்னர்களின் சீர்சார் பண்புகளாம் ஒழுக்கமும், புலவர்களின் பண்பாடுகளாம் தன்மான உணர்வும், பண்டைத்தமிழ் மக்களின் வாழ்வியல் ஒழுங்குகளும் பண்பாடுகளும் பதிவு செய்யப்பெற்று பண்டைத் தமிழரின் பெருமையைப் புறநானூறு மற்ற இனத்தாரும் பிறநாட்டாரும் வியப்பறும் வண்ணம் வெளிப்படுத்துகிறது (வி. நாகலட்சுமி, ப. 14)

என்ற கட்டுரையாளரின் கருத்து உலக நாடுகளெல்லாம் தமிழரின் பண்பாடு தம்மைக் காட்டிலும் வியக்கும் வகையில் உள்ளதைக் கண்டு வியப்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. மேலும், மன்னர்கள் ஒருபோதும் அறநெறியிலிருந்து தவறாது தம் குடிகளைக் காத்து ஒம்பியுள்ளனர் என்பதை இலக்கியங்கள் காட்டிநிற்கின்றன.

ஒருநாட்டின் மீது படையெடுத்துச் செல்வதற்கு முன் அந்நாட்டிலுள்ள பசுக்களும் பசுவின் இயல்பை ஒத்த பார்ப்பனரும் பெண்களும் நோயுற்றவரும் இறந்து தென்திசையில் வாழும் முன்னோர்க்குச் செய்யும் அரிய சடங்குகளை மதித்துச் செய்யும் புதல்வர்களைப் பெறாதாரும் ஆகியோரும் பாதுகாப்பான இடம் நாடிச் செல்க எனப் பறையறைத்து கூறிக் கொண்டே படை நடத்திச் சென்றனர். அறநெறி தவறாது மன்னனும் கடமைகளைச் செய்யும் மக்களும் உள்ள நாடு நல்ல நாடு புகழுக்குரியதாகும் என்று கூறுவதிலிருந்து சிறந்த அறநெறிகளை வகுத்து வாழ்ந்துள்ளனர்” (மு.லோகநாயகி, ப. 1)

என்று நாட்டைவழி நடத்துவோரின் இயல்புகள் குறித்த கருத்தினைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

சங்ககால மக்கள் தங்களுக்கென்று கோட்பாடுகளை வகுத்துக் கொண்டு வாழ்ந்தனர் என்பதைப் புறநானூறு பதிவு செய்துள்ளது. இக்கருத்தை,

மனித இனத்தில் மாறாமல் ஒன்றாக இருக்க வேண்டிய ஒற்றைக்கரு அறக்கோட்பாடுகள் என்றால் மிகையில்லை. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே உலகம் முழுமைக்கான அறக்கோட்பாட்டை வகுத்தவர்கள் தமிழர்கள் என்பதற்கான சான்றுகளே புறநானூற்றில் காணப்படும் அறக்கோட்பாடுகள் (பொ. அகத்தியபாலா, ப. 8)

என்று அறத்தின் தேவை குறித்து வலியுறுத்தியுள்ளார்.

புலவர்- புரவலர் உறவு

புலவர்கள் பலரும் பல்வேறு தொழிலைச் செய்தவர்களாக இருந்துள்ளதை இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. மூவேந்தர்களும் குறுநில மன்னர்களும் புலமைச் செல்வம் பெற்றிருந்தினர். புரவலர்கள் வீரம் நிறைந்தவர்களாக பகைக்கு அஞ்சாதவர்களாக இருந்தாலும் அன்புக்கும் நீதிக்கும் கட்டுப்பட்டவர்களாக விளங்கியுள்ளனர். புலவர்களுக்குப் புரவலர்களிடம் பெரும் செல்வாக்கு இருந்துள்ளது.

நாட்டை வழிநடத்தும் ஆட்சியாளர்கள் தங்களைப் புலவர்கள் போற்றிப்பாடுவதைப் பேறாகக் கருதினார்கள் புலவர்களின் புகழ் பெற்றவர்களுக்கே மறுமையில் தேவருலக இன்பம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையும் அவர்களுக்கு இருந்தது (தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப. 43)

என்ற கருத்தின் வழி புலவர் புரவலர் உறவின் மதிப்பினை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

புரவலர்கள் புலவர்கள் மீது மிகுத்த மதிப்புக் கொண்டிருந்தனர். தன்னை நாடி வரும் புலவர்களைக் காத்திருக்கச் செய்யாமல் உரிய மரியாதையோடு நடத்தினர். மேலும் எந்த நேரத்திலும் தம்மைச் சந்திக்கத் தடை செய்யாதிருந்ததை,

மன்னன் பாசறையில் தங்கியிருந்த காலத்தில் கூட புலமைக்குப் பெருமதிப்பு கொடுத்தான். எனவே சங்ககால புலவர்களின் நிலை செம்மையுடையதாக இருந்தது. புலவர்களின் சீர்மிகு பண்பாலும், உரிமை காரணமாகவும் மன்னனை அவன் என்றும் புலவனை அவர் என்றும் வழங்கியிருப்பதை சங்கப்பாடல்களின் வழி அறியலாம். அதேபோல் மன்னனும் தமிழ்ப் புலவர்களால் பாடப்பெறுவதையே தனக்குரிய தகுதியாகக் கருதினான். புலவர் நாவிற் கு மதிப்பிருந்த காரணத்தாலேயே புலவர்கள் தங்களைப் பெருமையாக எண்ணிக் கொண்டதுண்டு. இத்தகைய புலவர்கள் அரண்மனையில் சென்று பாடுவது மட்டுமின்றி பகைநாட்டிடத்தே பாசறை அமைத்துத் தங்கியிருந்த மன்னனிடமும் சென்று பாடி பரிசில்கள் பெற்றுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது (முனைவர் பு. எழிலரசி, ப. 11)

என்ற கருத்து புலவர்கள் புரவலரைச் சந்திக்க குறிப்பிட்ட இடமென்று எதுவுமில்லாமல் தம் புலமையை, வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போது மன்னனிடம் வெளிப்படுத்திப் பரிசில் பெற்றது

பெறப்படுகின்றது. அரசர்களுக்கிடையில் ஏற்பட்ட பூசல்களையும் போர்களையும் புலவர்கள் தலையிட்டுத் தடுத்து நிறுத்தியதும் அவர்தம் குடும்பச்சிக்கல் தீர்வுக்காக வேண்டிநின்றதும் தூது சென்றதும் பற்றிப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. புலவர்களின் அறிவுரைக்குப் புரவலர்கள் செவிசாய்த்திருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. புலவர்களுக்கும் புரவலர்களுக்கும் இடையேயான தொடர்பு வெறும் உறவு மட்டுமன்று. அவ்வுறவைத் தாண்டிய நாட்டின் உயரிய மதிப்பும் மரியாதையும் கொண்ட மன்னர்கள், தமிழ்க் கற்றறிந்த புலவர்களிடம் தூய நட்புக் கொண்டிருந்தனர். நட்பிற்கு இலக்கணம் கூறும் வள்ளுவர்,

பெயக்கண்டும் நஞ்சுண்டு அமைபவர் நயத்தக்க

நாகரிகம் வேண்டு பவர் (குறள் - 580)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். நண்பன் நஞ்சைக் கொடுத்தாலும் நட்பு கருதி அதைக்குடிக்கும் உத்தமர்களே உண்மையான நட்பை வளர்த்தெடுக்கும் மனிதர்களாக இருக்க முடியும். மன உணர்வின் ஆணி வேராக அமைவதே நட்பு என்னும் உயர் பண்பாடாகும். நற்றிணை இக்கருத்தை,

முந்தை இருந்து நட்போர் கொடுப்பின்

நஞ்சும் உண்பர் நனி நாகரிகர் (நற்றிணை, பா. 355: 6-7)

என்று குறிப்பிடுகின்றது. இத்தகைய இலக்கணத்தைக் கொண்ட நட்பைத் தன் உயிராக நினைத்த புலவர்களும் அரசர்களும் புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளனர்.

நட்பு என்பது பரிசில் பெறுவதற்காக மட்டுமில்லாமல் அதையும் தாண்டிய உறவுநிலையைப் புறப்பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

புறநானூற்றில் நட்பைப் பொறுத்தவரையில் நான்கு மன்னர்கள் மீது கொண்டுள்ள நட்பையே வரையறுத்துக் கூறமுடிகின்றது. குறிப்பாக குறுநில மன்னர்கள் மீது புலவர்கள் கொண்டுள்ள நட்பின் பரிமாணத்தைத் தாண்டி உயிரைக் கொடுக்குமளவிற்கும் நன்மை கருதி இடித்தற் பொருட்டும் குடும்ப வாழ்வில் இரண்டறக்கலந்தும் இருக்கின்றன. (புறநானூற்றில் வாழ்வியல் விழுமியங்கள், ப. 141)

புலவர்கள் தம்மைக் காத்து நடத்தும் புரவலர்களின் நலனிலும் அவர்தம் குடும்ப நலனிலும் அக்கறை கொண்டிருந்ததைப் புறப் பாடல்கள் நமக்கு எடுத்துரைக்கின்றன. மேலும், சங்ககாலப் பெண்புலவர்கள் பற்றி,

சங்கப் பெண் கவிஞர்கள் தந்திருக்கும் படைப்புகள் வழியாக அணுகிடும்போது அன்றைய காலகட்டத்துப் பெண்கள் பற்றிய புரிதலை நுணுக்கமாக நம்மால் உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. அவர்களின் படைப்புகளின் வழி அவர்களின் அறிவு, கல்வி ஆகியவை போற்றப்பட்டு அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதை அறியலாம் (ச. உமாதேவி, ப. 38)

என்ற கருத்தின் வழி புலவர்கள் அறிவார்ந்த சிறப்புக்கொண்டிருந்தமை புலப்படுகின்றது. ஆக புரவலர்கள் எடுத்துரைத்த பாடல்கள் அவர்களுடைய தேவையை நிறைவு செய்வதாய் இருந்தாலும் அக்கால மக்களின் சிந்தனை, செயல்திறன், அறவழி ஆகியவற்றைப் பற்றியும் கூறியுள்ளன.

புறநானூறு என்ற மாபெரும் இலக்கியம் தமிழர்களின் நேரிய சிந்தனைகளையும் திறத்தையும் அறவழியினையும் பறைசாற்றுகின்றது. அரசர்கள், புலவர்கள், மக்கள் எனும் இந்த மூன்று பாலத்தையும் முறையே இணைக்கின்றது (முனைவர் என். ஜானகிராமன், 23 செப்டம்பர் 2020)

என்ற கூற்று பாடல்கள் அரசனிடம் பொருள் பெறுவதற்காகப் பாடப்பட்டது என்றாலும் மக்களின் வாழ்வியலும் சேர்ந்தே வெளிப்பட்டிருக்கின்றது என்பதை உறுதிப்படுத்துவதாய் அமைந்துள்ளது.

கபிலர் - பாரி

கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனாகிய வேள்பாரி வளம் பொருந்திய பறம்பு மலையை ஆட்சி செய்தவன். இவனோடு அகநக நட்புக் கொண்டவர் குறிஞ்சித் திணை பாடுவதில் வல்லவரான கபிலர். புலவனான தன்னோடு செல்வம் நிறைந்த காலத்தும் நட்புக் கொண்டவன் பாரி என்கிறார். பாரி இருந்தபோது கள்ளும் கறிச்சோறும் தான் விரும்பியவர்களுக்கெல்லாம் கொடுத்து மகிழ்ந்தான். ஆனால், தற்போது பாரியை இழந்த பறம்புமலையின் நிலையையும் பாரி மகளிரின் நிலையையும் எண்ணி, தன் நிலையில் கலங்கிச் செயலற்று நிற்கும் நிலையை,

மட்டுவாய் திறப்பவும், மைவிடை வீழ்ப்பவும்,

அட்டுஆன்று ஆனாக் கொழுந்துவை ஊன்சோறும்

பெட்டாங்கு ஈயும் பெருவளம் பழுனி

நட்டனை மன்னோ முன்னே, இனியே

பாரி மாய்ந்தென, கலங்கிக் கையற்று (புறநானூறு, பா. 113: 1-5)

என்ற பாடல் வரிகளின் மூலம் எடுத்துரைக்கிறார். முவேந்தர்களின் சூழ்ச்சியால் பாரி இறந்து விட்ட நிலையில் பாரியின் மகளிரான ‘அங்கவை’ மற்றும் ‘சங்கவை’ என்ற இரண்டு பெண்களை, மணம் முடிக்க இருங்கோவேள் என்னும் மன்னனிடம் சென்று இவர்களை மணந்துகொள்ள வேண்டும் பொழுது, தன்னைக் காத்த புரவலன் பாரியின் நண்பனாகக் காட்சியளிக்கின்றார்.

‘இவர் யார்?’ என்குவைஆயின், இவரே,

ஊருடன் இரவலர்க்கு அருளி, தேருடன்

முல்லைக்கு ஈத்த செல்லா நல் இசை,

படு மணி யானை, பறம்பின் கோமான்

நெடு மாப் பாரி மகளிர்; யானே

தந்தை தோழன்; இவர் என் மகளிர் (புறநானூறு, பா.201: 1-6)

என்ற வரிகள் பாரியின் நட்புக்குச் செய்யும் கடமையாக கபிலர் இரண்டு பெண்களுக்கும் மணம் முடித்து வைக்கின்றார். இதன் வழி கபிலர் பாரியின் மீது கொண்டிருந்த நட்பின் மேன்மையை உணர முடிகின்றது.

பாரி இருந்த காலத்தில் பாரியோடு போர் செய்ய வந்த வேந்தரின் போர்க் குதிரைகளை எண்ணி விளையாடிய பாரி மகளிர், அவன் இறந்தபின், பஞ்சு பரந்த முற்றத்தை உடைய சிறிய மனையிடத்தின்கண் மரத்தின் இலையுடைய குப்பையின் மீது ஏறி உப்புவாணிகர் உப்பைக் கொண்டு செல்லும் வண்டிகளை எண்ணும் நிலைக்கு ஆளாயினர் என்பதை,

நோகோ யானே; தேய்கமா,காலை!

பயில் பூஞ் சோலை மயில் எழுந்து ஆலவும்,

பயில் இருஞ் சிலம்பில் கலை பாய்ந்து உகளவும்,

கலையும் கொள்ளாவாக பலவும்

காலம் அன்றியும் மரம் பயம் பகரும்

யாணர் அறாஅ வியல் மலை அற்றே

அண்ணல் நெடு வரை ஏறி, தந்தை

பெரிய நறவின், கூர் வேல் பாரியது

அருமை அறியார் போர் எதிர்ந்து வந்த

வலம் படு தானை வேந்தர்

பொலம் படைக் கலி மா எண்ணுவோரே (புறநானூறு, பா. 116: 9-19)

என்னும் வரிகளில் பாரியின் வீரச்சிறப்பினை முன்வைக்கிறார். தற்போதைய நிலையைக் கண்டு மனம் வருந்தி தனது வாழ்நாள் கெடுக எனக் கபிலர் பாடுவதன் மூலம் பாரி மீது கொண்டிருந்த அளவற்ற நட்பின் ஆழத்தையும் பிள்ளைகளைக் கண்டு இரங்கும் நிலையையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

பாரியின் பறம்புமலையானது எத்தனை இயற்கைச் சீற்றங்கள் வந்தாலும் அத்தனையும் எதிர்கொள்ளும் வளமான இடமாகும். இதற்குக் காரணம் பாரியின் ஆட்சித்திறமும் சான்றோரின் இருப்பும் ஆகும். ஆனால் அவன் இறந்ததும் இவையனைத்தும் கெட்டு வளமிழந்தன என்பதை,

மைம்மீன் புகையினும், தூமம் தோன்றினும்,

தென் திசை மருங்கின் வெள்ளி ஓடினும்,

வயலகம் நிறைய, புதல் பூ மலர,

மனைத்தலை மகவை ஈன்ற அமர்க் கண்

ஆமா நெடு நிரை நன் புல் ஆர,

கோலல் செம்மையின் சான்றோர் பல்கி, (புறநானூறு, பா. 117: 1-6)

என்னும் வரிகளில் எடுத்துரைக்கிறார். தன்னை நாடி வரும் இரவலர்களுக்காகப் பிறரிடம் இரந்தாவது கொடுக்கும் வள்ளண்மை உடையவனாகத் திகழ்ந்தான். கொடுமையான வழியில் கொடுத்த நிழலுடைய மரமாய் இருந்தவன் தற்போது இல்லாததால் பறம்பு மலையின் நிலையை,

மென் தினை யாணர்த்து, நந்தும் கொல்லோ

நிழல் இல் ள் இடைத் தனி மரம் போல,

பணை கெழு வேந்தரை இரந்தும்

இரவலர்க்கு ஈயும் வள்ளியோன் நாடே! (புறநானூறு, பா. 119: 4-7)

என்னும் வரிகளில் குறிப்பிடுகிறார். மூவேந்தர்கள், செல்வத்தால் தழைத்தோங்கியவர்கள் இரவலருக்குப் பரிசில் வழங்குவதைக் காட்டிலும் சிற்றரசனான பாரி உயர்ந்தவன் என்று கூறுவதால் அவனின் வள்ளல் தன்மையினைக் கபிலர் விதந்து கூறுவதை அறியமுடிகின்றது.

பாரி மகளிரைப் பறம்பிலிருந்து அழைத்துச் செல்லும் கபிலர் அந்நாட்டின் வளமையை நினைத்து வருந்தி நிற்கிறார். பாரிக்குப் பகைவர்கள் அஞ்சி ஓடியதையும் புலவர்கள் பாடல்களுக்கெல்லாம் அடங்காத சிறப்புக்கொண்டதையும் முருகக்கடவுளுக்கு ஒப்பானவன் பாரி என்றும், உழவர்களின் ஆரவாரத்தோடு உழவுத்தொழில் நடந்து வந்த பறம்பு மலையின் நிலையை,

பெருந்தோள் தாலம் பூசல் மேவர,

வருந்தா யாணர்த்து, நந்தும்கொல்லோ

இரும் பல் கூந்தல் மடந்தையர் தந்தை

ஆடு கழை நரலும் சேட் சிமை, புலவர்

பாடி ஆனாப் பண்பின் பகைவர்

ஓடு கழல் கம்பலை கண்ட

செரு வெஞ் சேளய் பெரு விறல் நாடே! (புறநானூறு, பா.120: 15-21)

என்னும் வரிகளில் குறிப்பிட்டு, குடிமக்கள் தங்களுக்குரியதைப் பெற்றுக்கொள்ளும் வளம் பொருந்திய பறம்புமலை, பாரியின் இறப்புக்குப்பின் அம்மலை அடைந்த அவல நிலையை எண்ணிச் செயலற்று வருந்துகிறார்.

புலவர்கள் புரலவரின் சிறப்பை எடுத்துரைத்துப் பரிசில் பெறுவது நோக்கமாக இருந்தாலும் அப்பாடல்களில் நாட்டு மக்களின் வாழ்வியல் சிறப்புகளையும் எடுத்துரைப்பதை,

புறப்பாடல்கள் தோன்றிய காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த உயர்குடி மக்களின் இலட்சிய வாழ்வை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது. அவர்கள் நிகழ்த்திய போர்களை

மட்டுமல்லாமல் அவர்தம் வாழ்வியல் நெறிகளையும் மானிடத்தின் மகத்துவத்தினையும் பாடுவதாக இப்பாடல்கள் அமைகின்றன. (கலையும் கலைக்கோட்பாடும், ப. 5)
என்ற கருத்து மக்களையும் அவர்தம் வாழ்வியலையும் முன்னிறுத்தியுள்ளன.

ஒளவை - அதியமான்

தகடுரைத் தலைநகராகக் கொண்டு நல்லாட்சி புரிந்த நெடுமானஞ்சியுடன் நட்புக்கொண்டிருந்தவர் ஒளவையார். அதியமானிடம் பரிசில் பெறச் சென்ற போது வாயிற்காப்போன் தடுத்தபோது, புலவருக்குரிய துணிச்சலோடு அதியமான் இன்னும் என்னை அறியவில்லையா எனக் கேட்டு கற்றோருக்குச் சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்பு என்னும் கருத்தைக் கொண்டு புலவர்களாகிய நாங்கள் எத்திசைக்குச் சென்றாலும் மதிப்புப்பெறுவோம் என்பதை,

கடுமான் தோன்றல் நெடுமான் அஞ்சி

தன் அறியலன்கொல்? என் அறியலன்கொல்?

அறிவும் புகழும் உடையோர் மாய்ந்தென,

வறுந் தலை உலகமும் அன்றே,

அதனால், காவினெம் கலனே; சுருக்கினெம் கலப்பை;

மரம் கொல் தச்சன் கை வல் சிறாஅர்

மழுவுடைக் காட்டகத்து அற்றே

எத் திசைச் செலினும், அத் திசைச் சோறே (புறநானூறு, பா. 206: 6-13)

என்ற வரிகளில் எடுத்துரைத்து தன் கல்வியறிவால் வேண்டியதைப் பெறமுடியும் என்று கல்வியின் பெருமையை எடுத்துக்காட்டி அதன்படி வாழ்ந்தும் காட்டியவர்.

அதியமான் போர்க்களத்தில் தன் எதிரிகளை அழித்த பெருமைக்குரியவன். போரில் பெற்ற வெற்றிச்சிறப்பினை, புகழினை பொன் அணியாக அணிந்திருப்பவன் என்றும், அரிதாகக் கிடைக்கும் நெல்லிக்கனியை உண்டால் நீண்ட நாள் வாழலாம் என்பதை மறைத்துத் தமிழ் மீது கொண்ட பற்றால் தனக்குத் தந்து தன் வாழ்நாளைக் கூட்டியதால் இறைவனுக்கு நிகரான பெருமையை அடைந்து விட்டான் என்பதை,

நீலமணி மிடற்று ஒருவன் போல

மன்னுக பெரும! நீயே, தொல் நிலைப்

பெரு மலை விடரகத்து அரு மிசைக் கொண்ட

சிறியிலை நெல்லித் தீம் கனி குறியாது,

ஆதல் நின் அகத்து அடக்கி,

சாதல் நீங்க, எமக்கு ஈத்தனையே! (புறநானூறு, பா. 91: 6-11)

என்னும் வரிகளில் வாழ்நாளைக் கூட்டுவதும் குறைப்பதும் இறைவன் செயல். அத்தகைய செயலை அதியமான் செய்ததால் தன்னைக் காத்த புரவலனையும் இறைவனாக எண்ணிய மதிப்பினை உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது.

நண்பனை இழந்த ஒளவையாரின் நிலை

உணர்வால் ஒன்றுபட்டு நட்புள்ளம் கொண்ட இருவரின் உணர்வு அதியமானின் இறப்பிற்குப் பிறகு ஒளவையின் கையறு நிலைப்பாடலாக வெளிப்பட்டுள்ளது. அதியமான் இறந்தபின் ஒளவையார் பாடிய பாடல்கள் படிப்போரை நெஞ்சருகிக் கண்கலங்கச் செய்கின்றன தன் நண்பன் தன்னுடன் இல்லாத நாட்கள் இல்லாதனவே. அவன் இன்றித் தான் வாழும் நாட்கள் பயனற்றவையே என பெருஞ்சேரல் இளம்பொறை என்ற சேர மன்னனால் வீர மரணம் அடைந்த அதியமானின் நடுகல் முன்பு கையற்று நிற்கிறார்.

இல்லா கியரோ, காலை மாலை

அல்லா கியர்யான் வாழும் நாளே!

நடுகல் பீலி சூட்டி நார்அரி

சிறுகலத்து உகுப்பவும் கொள்வன் கொல்லோ

கோடு உயர் பிறங்குமலை கெழீஇய

நாடுடன் கொடுப்பவும் கொள்ளா தோனே.

இல்லாகியரோ காலை மாலை! (புறநானூறு, பா. 232: 1-6)

என்ற வரிகளில் புரவலனை இழந்து வருந்தும் புலவரின் நிலை எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

அதியனின் குன்றாப்புகழ்

அதியமான் போரில் வீரமரணம் அடைந்தான் அவன் பெற வேண்டிய அனைத்துப் புகழையும் பெருமையையும் பெற்றுவிட்ட காரணத்தால் அவனை எரியூட்டினாலோ, வெறுமனே விட்டுவிட்டாலோ அதனால் அவனுக்கொன்றும் இழப்பில்லை என்றும் சூரியனைப் போல் மறையாத சிறப்புடையவன் என்பதையும்,

எறி புனக் குறவன் குறையல் அன்ன

கரி புற விறகின் ஈம ஒள் அழல்,

குறுகினும் குறுகுக, குறுகாது சென்று,

விசும்புற நீளினும் நீள்க பசங் கதிர்த்

திங்கள் அன்ன வெண்குடை

ஒண் ஞாயிறு அன்னோன் புகழ் மாயலவே (புறநானூறு, பா. 231: 1-6)

மேற்கண்ட வரிகள் எடுத்தியம்புகின்றன. அதியமானது இறப்பைத் தாங்காத ஒளவையின் வருத்தம் பாடல்கள் வழியாக வெளிப்பட்டுள்ளன. வேலானது அதியனின் மார்பில் தைக்கவில்லை. அது பாணர்கள் உண்ணும் கலங்களை உடைத்தெறிந்து, இரப்பவர்

கைகளையும் சிதைத்து, புரவலர்களுக்குப் பேற்றினைத் தரும் புலவர்களின் நாவையும் வீழ்த்தியது என்று கூறுவதன் மூலம் தனக்குத் துணையாக இருந்து புரவலர்களின் மதிப்பினை,

இரப்போர் கையுளும் போகி,

புரப்போர் புன்கண் பாவை சோர,

அம் சொல் நுண் தேர்ச்சிப் புலவர் நாவில்

சென்று வீழ்ந்தன்று, அவன்

அரு நிறத்து இயங்கிய வேலே!

ஆசு ஆகு எந்தை யாண்டு உளன்கொல்லோ?

இனி, பாடுநரும் இல்லை; பாடுநர்க்கு ஒன்று ஈகுநரும் இல்லை;

பனித் துறைப் பகன்றை நறைக் கொள் மாமலர்

சூடாது வைகியாங்கு, பிறர்க்கு ஒன்று

ஈயாது வீயும் உயிர் தவப் பலவே! (புறநானூறு, பா. 235: 11-20)

என்னும் வரிகள் புலவர்களின் ஆதாரமானவர்கள் மன்னர்கள் என்ற கருத்தினை அறிந்துகொள்ளமுடிகின்றது.

பிசிராந்தையார் -கோப்பெருஞ் சோழன்

சோழ நாட்டின் உறையூரை ஆண்ட கோப்பெருஞ் சோழன்பால் பாண்டியநாட்டைச் சேர்ந்த பிசிராந்தையார் என்ற புலவர் நேரில் காணாமலேயே நட்புக் கொண்டார். இவர்கள் இருவரும் வள்ளுவர் கூறும் நட்பின் இலக்கணத்திற்குச் சான்றாக விளங்கியவர்கள்.

புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா உணர்ச்சிதான்

நட்பாங் கிழமை தரும் (குறள் - 785)

ஒருவரோடு ஒருவர் நட்பாவதற்குப் புணர்ச்சியும் பழகுதலுமாகிய காரணங்களும் வேண்டுவதில்லை. இருவருக்கும் உள்ள ஒத்த உணர்ச்சியே நட்புக்கு உரிமையைக் கொடுக்கும். பிசிராந்தையார் வடக்கு நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கும் அன்னப்பறவையிடம் தம் நண்பன் சோழ மன்னரிடம் சென்று பிசிர் என்ற ஊரில் இருக்கும் ஆந்தையார் என்போரின் அடியவன் நான் என்று கூறினால் அணிகலன் கொடுத்துப் பரிசளிப்பான் என்று கூறுகிறார். இதனை,

இன்புறு பேடை அணிய, தன்

அன்புறு நன் கலம் நல்குவன் நினக்கே. (புறநானூறு, பா. 67: 10-14)

என்ற வரிகளின் வழி புரவலன் புலவனுக்கிடையேயுள்ள மதிப்புமிக்க அன்பையும் நட்பையும் உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது.

புரவலன் புலவனாகிய தன்னைக் காணாத போதும் தன் மீது அளவற்ற மதிப்பு வைத்திருப்பதை, புலவர்கள் பிறருக்குப் பயன்படும் வகையில் அதைப் பயன்படுத்துவர். அதை,

தன்னை நாடி வந்த இரவலர்களுக்கும், புலவர்களுக்கும் நல்ல மனதோடு பொருள்களைக் கொடுத்து வறுமையை நீக்கும் உயர்ந்த உள்ளம் படைத்தவர்கள் சங்ககால மன்னர்கள். தங்களின் பொருள்கள் பிறருக்கும் பயன்படுமாற்றையும் பொருள்கள் பெறும் போது அவர்களின் மகிழ்வு கண்டு மனநிறைவு கொள்வதும் அவர்களின் உயர்ந்த குணமாகும். சங்க மன்னர்களின் வள்ளன்மையைச் சங்கப் பாக்கள் பல எடுத்துக் கூறுகின்றன. தன் செல்வம் தனக்கன்றிப் பிறருக்கும் பயன்பட வேண்டும் என்னும் உயர்விய மனத்தைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகின்றது. மன்னர்கள் தனக்கென வாழாமல் பிறர்க்காக வாழும் உள்ளம் கொண்டவர்கள் (இரா. இராஜா, ப. 37)

என்ற கருத்து புரவலர்கள் புலவர் மீதும் கொண்டிருந்த நம்பிக்கை வெளிப்படுத்துவதோடு அந்நம்பிக்கையைப் புலவர்கள் ஒருபோதும் தவறவிடாதவர்களாக இருந்துள்ளதையும் குறிப்பிடுகிறது.

புரவலனுக்காக கூற்றுவனை எதிர்த்தல்

கொடுத்துக் கொடுத்துப் புகழ்பெற்றவன், அறநெறி உணர்ந்தோர், புகழும் செங்கோலை உடையவன், திறமையாளர்கள் தேடிவந்து அன்பு செலுத்தற்குரியவன், மென்மையான திண்ணிய குணமுடையவன். வலிமைகொண்டவனுமாகிய கோப்பெருஞ்சோழனை அவன் திறமறியாது கொண்டு சென்ற கூற்றுவனை அனைவரும் எதிர்ப்போம் எனக் கூறுவதன் மூலம் புரவலனின் நல்லுள்ளத்தையும் புரவலர்கள் புலவர்களின் சொல் மாலைக்குரியவர்கள் என்ற சிறப்பினையும் பற்றி,

அனையன் என்னாது, அத் தக்கோனை,
நினையாக் கூற்றம் இன் உயிர் உய்த்தன்று
பைதல் ஒக்கல் தழீஇ, அதனை
வைகம் வம்மோ வாய்மொழிப் புலவீர்!
'நனந் தலை உலகம் அரந்தை தூங்க,
கெடு இல் நல் இசை சூடி,
நடுகல் ஆயினன் புரவலன்' எனவே (புறநானூறு, பா. 221: 7-13)

என்ற வரிகள் இயல்பாய் நடக்கும் நிகழ்வாய் இருந்தாலும் அரசன் மீது கொண்ட அளவற்ற அன்பு, மதிப்பின் காரணமாக இயற்கையையே எதிர்க்கும் இயல்பினராய் இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

புலவர்களின் நிலை

கற்றோரை மதிக்கும் நாடே முன்னேற்றமான நாடு ஆகும். கற்றறிந்த புலவர்கள் மன்னரால் மதிக்கப்பட்டனர். புலவர்கள், அரசர்களின் புகழ் பாடுவதோடு, தேவையான

பொழுதுகளில் அரசருக்கு அறிவுரை கூறவும் பாடல்கள் புனைந்தார்கள். பாடல்கள் பாடி பரிசில்களும் பெற்றனர். சங்கப் புலவர்கள் அறிவில் நிறைவு பெற்று இருப்பினும் பொருளாதார நிலையில் குறையுடையவர்களாகவே இருந்துள்ளனர் என்பதை,

காழ் சோர் முது சுவர்க் கணச் சிதல் அரித்த
பூழி பூத்த புழல் காளாம்பி,
ஒல்கு பசி உழந்த ஒடுங்கு நுண் மருங்குல்,
வளைக் கை கிணைமகள், வள் உகிர்க் குறைத்த
குப்பை வேளை உப்பிலி வெந்ததை,
மடவோர் காட்சி நாணிக் கடை அடைத்து,
இரும்பேர் ஒக்கலொடு ஒருங்கு உடன் மிசையும்,
அழி பசி வருத்தம் வீட. (சிறுபாண்., வ. 133 -140)

என்ற வரிகள், உண்பதற்கும் உணவில்லாது குப்பைக் கீரையை வேகவைத்து உப்புமின்றி உண்பதைச் சான்றோர் காண்பதற்கு நாணி கதவடைத்து உண்ணும் புலவர்களின் நிலையைக் காட்டுகின்றன.

புலவர்கள், அரசர்களைப் பாடி அதனால் பெரும் பரிசில் பொருட்களைக் கொண்டே தங்கள் வாழ்வை நடத்தினர். அவர்களின் வாழ்வு புரவலர்களான அரசர்களை நம்பியே இருந்தது. தங்கள் வாழ்விற்கு ஆதாரமாக விளங்கும் இத்தகைய புரவலர்கள் இறந்தபின் புலவர்களின் கையற்ற நிலை வருத்தத்திற்குரியதாகும்.

முடிவுரை

பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வியலலை அகப்புற மரபுகளோடு சங்க இலக்கியமானது எடுத்துரைக்கும் பாங்கினைக் குறித்து அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. புலவர்கள் தாங்கள் பொருள் பெறுவதை மட்டும் நோக்கமாகக் கொள்ளாமல் புரவலர்களின் நலனை விரும்புபவர்களாகவும் இருந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. புரவலர்களாகிய அரசர்கள் பகைக்கு அஞ்சாது வீரம் நிறைந்தவராய் இருந்த போதும் அன்புக்கும் நீதிக்கும் கட்டுப்பட்டிருந்ததைக் காணமுடிகின்றது. புறநானூற்றுப் பாடல்கள் வழி அரசர்களுக்கிடையே ஏற்படும் போரினைத் தடுத்து நிறுத்திய பாங்கு, புரவலர்களின் குடும்பநலனில் அக்கறை இவற்றையெல்லாம் தாண்டிய அவர்களது நட்பின் ஆழம் குறித்தும் அறியமுடிகின்றது. தன்னலம் பாராது தன்னைக் காத்த புரவலரின் பெருமைக்கோ புகழுக்கோ களங்கம் வாராது காத்த சிறப்பையும் தனக்கு வாழ்வளித்த புரவலர்களைத் தெய்வத்திற்கு நிகராக வைத்துப் போற்றிப் பாடிய திறத்தையும் குறித்து அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது. புலவர்கள் தங்களது பின்தங்கிய பொருளாதார நிலையிலும் மானமிழக்காது தன் திறமையின், அறிவின் வழி வரும் வருவாயை தான் மட்டுமே கொள்ளாமல் தனது சுற்றத்தோடும் பகிர்ந்து கொண்டு வாழும் பண்பினையும் அறிவதோடு

புலவர் புரவலர் உறவுநிலையின் மேன்மையையும் மதிப்பினையும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

துணைநூற்பட்டியல்

- [1] அகத்தியபாலா, பொ. “புறநானூற்றில் அரசியல் மானுடம்.” *புதுப்புனல் கலை இலக்கிய மாத இதழ்*, மலர் 14, இதழ் 9. செப்டம்பர் சிறப்பிதழ் 2023.
- [2] உமாதேவி, ச. “குறுந்தொகையில் பெண்புலவர்கள்.” *தமிழ்மொழி மற்றும் இலக்கியப் பண்பாட்டு ஆய்விதழ்*, சிறப்பிதழ் 2, தொகுதி 1, மே 2019, பக். 38-43.
- [3] எழிலரசி, பு. “புறநானூறு கூறும் வாழ்வியல் சிந்தனைகள்.” *இனியவை கற்றல் பன்னாட்டுத் தமிழியல் மின்னிதழ்*, அக்டோபர் 2021. <https://tinyurl.com/y69ecstb> 22 ஏப்ரல் 2024 அன்று அணுகப்பட்டது.
- [4] சிவப்பிரகாசம், கு. *புறநானூற்றில் வாழ்வியல் விழுமியங்கள்*. சேகர் பதிப்பகம், சென்னை-600078, 2001.
- [5] சீனிவாசன், ச.பொ. “சங்க இலக்கியத்தில் யானை – குறியீட்டுப்படிமம்.” *உங்கள் நூலகம்*, மலர் 16, இதழ் 03, ஜூன் 2024.
- [6] தாமரைச்செல்வி, செ. “சமூகவியல் நோக்கில் புறநானூறு.” *சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்*, தொகுதி 4, சிறப்பிதழ் 23, 2002, பக். 72-77.
- [7] நாகலட்சுமி, வி. “புறநானூற்றில் தமிழர் பண்பாடு”. *வல்லமை இதழ்*, டிசம்பர் 2017. <https://www.vallamai.com/?p=82113> 22 ஏப்ரல் 2024 அன்று அணுகப்பட்டது.
- [8] பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ. *நற்றிணை (மூலமும் உரையும்)*. நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை-600098, 2004.
- [9] பாலசுப்பிரமணியன், கு. வெ. *புறநானூறு (மூலமும் உரையும்)*. புத்தகம் - 1, 2. நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை-600098, 2004.
- [10] மோகன், இரா. *சிறுபாணாற்றுப்படை மூலமும் உரையும்*. நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை- 600098, 2004.
- [11] வரதராசன், மு. *தமிழ் இலக்கிய வரலாறு*. சாகித்திய அகாதெமி, புதுதில்லி-110001, 2001.
- [12] வரதராசன், மு. *திருக்குறள் தெளிவுரை*. பாரிநிலையம், சென்னை-600001, 2014.
- [13] ராஜா, இரா. “சங்ககால வாழ்வியல் விழுமியங்கள்: ‘புறநானூற்றில்’ அரசியல் அறங்கள்.” *இன்டர்நேஷனல் ஜர்னல் ஆப் கிரியேட்டிவ் ரிசர்ச் தாட்ஸ்*, தொகுதி 10, இதழ் 3, மார்ச் 2022, பக். 849-855. <https://ijcrt.org/papers/IJCRT2203439.pdf> 22 ஏப்ரல் 2024 அன்று அணுகப்பட்டது.

- [14] லோகநாயகி, மு. “புறநானூற்றில் அரசியல் மானுடம்.” *அரண் மின்னிதழ்*, ஏப்ரல் 2024. <https://www.aranejournal.com/article/6075> 22 ஏப்ரல் 2024 அன்று அணுகப்பட்டது.
- [15] ஜான் சாமுவேல், ஜி. *கலையும் கலைக்கோட்பாடும்*. விஜயா பிரிண்டர்ஸ், 287/3, அவ்வைசண்முகம் சாலை, மதுரை-14, முதற்பதிப்பு 1996.
- [16] ஜானகிராமன், என். “புறநானூற்றுப் போர்நெறிகள் - அறங்கள் - அண்டைநாடுகளின் இன்றைய போர்க்குற்றங்கள்.” *தமிழ் இதழ்*, 23 செப்டம்பர் 2020. <https://tinyurl.com/3xdw2h5c> 22 ஏப்ரல் 2024 அன்று அணுகப்பட்டது.

References

- [1] Agathiyabala, P. “PuraNanootril Arasiyal Maanudam.” *Pudhupunal*, Special Issue 9, September 2023.
- [2] Umadevi, S. “Kurunthogayil Pen Pulavargal.” *International Journal of Tamil Language and Literary Studies*, Special Issue – 2, Vol-1, May 2019, pp. 38-43.
- [3] Ezhilarasi, P. “Puarananooru Koorum Vaazhlviyal Sinthanaikal.” *Iniyavaikatrak International Tamil Studies E-Journal*, October 2021. <https://tinyurl.com/y69ecstb> Accessed on 22 April 2024.
- [4] Sivaprakasham, K. *Purananootril Vaazhlviyal Vizhumiyangal*, Sekar Pathippagam, 66, Periyar Street, K. K. Nagar, Chennai - 600078, 2001.
- [5] Seenivasan, S.P. “Sanga Ilakkiyathil Yaana – Kuriyeetu Padimam.” *Ungal Noolagam*, New Century Book House, issue 3, June 2024.
- [6] Thamaraiselvi, S. “Samugaviyal Nookil Purananooru.” *International Research Journal of Tamil*, Vol -4, Special Issue -23, 2002, pp. 72-77.
- [7] Nagalakshmi, V., “Purananootril Tamizhar Panpadu”, *Vallamai*, December 2017, <https://www.vallamai.com/?p=82113> Accessed on 22 April 2024.
- [8] Balasubramanian, G.V. *Natrinai*. New Century Book House Pvt. Ltd, Chennai- 600098, 2004.
- [9] Balasubramanian, G.V. *Purananooru*, 1, 2. New Century Book House Pvt. Ltd, Chennai- 600098, First Edition, April 2004.
- [10] Mohan, R. *Sirupanaatrappadai*. New Century Book House Pvt. Ltd, Chennai- 600098, 2004.
- [11] Varatharasan, M. *Thirukkural Urai*. Paari Nelaivam, Chennai-600001, 2014.
- [12] Varatharasan, M. *Tamil Ilakkiya Varalaru*. Sakithya Academy, New Delhi-110001, 2001.
- [13] Raja, R. “Sangakala Vaazhlviyal Vizhumiyangal: Purananootril Arasiyal Arangal.” *International Journal of Creative Research Thoughts*, Vol 10, Issue 3, March 2022, pp. 849-855. <https://ijcrt.org/papers/IJCRT2203439.pdf> Accessed on 22 April 2024.
- [14] Loganayagi, M. “Purananootril Arasiyal Maanudam.” *Aran International e-Journal of Tamil*, April 2024. <https://www.aranejournal.com/article/6075> Accessed on 22 April 2024.
- [15] John Samuvel, G. *Kalaiyum Kalaikotpadum*. Vijaya Printers, 287/3, Avvai Shanmugam Road, Madurai-14, First edition 1996.

[16]Janakiraman, N., “Purananootrup Pornerigal – Arangal – Andainadugalin Indraiya Porkkuttrangal.” *The Tamil Journal*, September 2020. <https://tinyurl.com/3xdw2h5c>
Accessed on 22 April 2024.

நிதிசார் கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி / Author Contribution Statement: இல்லை / NIL.

கட்டுரையாளர் நன்றியுரை / Author Acknowledgement: இல்லை / NIL.

கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி / Author Declaration: இக்கட்டுரையில் எவ்வித முரண்பாடும் இல்லை என்று உறுதிமொழி அளிக்கிறேன். / I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work.

இக்கட்டுரை கிரியேட்டிவ் காமன்சு ஆட்ரிபியூசன் 4.0வின் கீழ் பன்னாட்டு உரிமம் பெற்றுள்ளது. / The content of the article is licensed under <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> International License.